

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 165/2026-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Matúšom Harkabusom, Červenej armády 1, Martin, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 33D/6/2024 z 28. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy výrokom I rozhodnutia súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) disciplinárny návrh. Najvyšší správny súd napadnutým rozhodnutím vo výroku I uznal sťažovateľa vinným, že 2. mája 2022 pri vyhlasovaní uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost-š 10/2022 vo svojom prejave uviedol, že „*Opätovné otvorenie tohto vyšetrovania je taký odkaz všetkým tým osobám, že žiaden tento skutok do budúcnosti nezostane nevyšetrený, a rovnako nezostane prípadne nevyvodená konkrétna trestná zodpovednosť konkrétnych osôb*“, a tiež, že „*Zároveň je to zdvihnutý prst všetkým tým osobám, ak by chceli v tomto trende pokračovať.*“, pričom tieto slová predniesol v čase, keď bol obvinený [REDAKOVANÉ] týmto uznesením vzatý do väzby. Týmto konaním zavinene porušil povinnosti sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov podľa § 30 ods. 1, 2 písm. e) a g) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o sudcoch“), čím spáchal disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch, za čo mu najvyšší správny súd podľa § 33 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „disciplinárny súdny poriadok“) neuložil disciplinárne opatrenie. Druhým výrokom napadnutého rozhodnutia bol sťažovateľ oslobodený spod disciplinárneho návrhu ministra za ďalšie dva skutky.

3. Najvyšší správny súd po rekapitulácii obsahu disciplinárneho návrhu, vyjadrenia sťažovateľa a priebehu konania pred disciplinárnym senátom vrátane vyhodnotenia dokazovania a skutkového stavu pristúpil k právnemu posúdeniu. To rozdelil na časti týkajúce sa včasnosti podania návrhu, posúdenia namietanej účelovosti podania návrhu, všeobecných východísk k právnemu posúdeniu skutkov (z hľadiska podmienok a obmedzení prejavov sudcov, keďže dva skutky sa týkali verejne prezentovaných vyjadrení sťažovateľa) a napokon vlastného právneho posúdenia jednotlivých skutkov.

4. Pri odôvodnení právneho posúdenia prvého skutku (body 77 až 93 odôvodnenia) sa najvyšší správny súd najskôr zaoberal tým, či sporný výrok sťažovateľa tvoriaci predmet skutku predstavoval výkon funkcie sudcu alebo bol súčasťou verejnej diskusie pri realizovaní slobody prejavu, keďže od tohto východiska závisia nároky na zdržanlivosť vyjadrovania sudcov. Najvyšší správny súd vyhodnotil, že ide o prvú alternatívu, keďže sťažovateľ predniesol sporný výrok v pojednávacej miestnosti ako predseda senátu pri realizácii procesného úkonu súdu (verejné vyhlasovanie odôvodnenia uznesenia o vzatí do väzby) predpokladaného a upraveného procesným predpisom. Najvyšší správny súd cez § 62 zákona o sudcoch interpretoval pojem „výkon funkcie sudcu“, za ktorý sa primárne považuje výkon činností (všetkých úkonov sudcu) vyplývajúcich z osobitných predpisov zabezpečujúcich výkon súdnictva, na ktoré odkázal. Úkonom výslovne upraveným procesným predpisom je aj verejné vyhlásenie uznesenia (§ 177 Trestného poriadku), na ktoré sa vzťahujú aj ustanovenia o náležitostiach odôvodnenia uznesenia (§ 176 ods. 2 v spojení s § 72 ods. 2 Trestného poriadku). Verejné vyhlásenie odôvodnenia uznesenia má významný podiel na zabezpečení práva na spravodlivý proces účastníkov konania, keďže písomné vyhotovenie uznesenia musí byť v zhode s obsahom uznesenia tak, ako bolo vyhlásené, pričom približené nedostatky odôvodnenia môžu byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Kvalita odôvodnenia je podľa najvyššieho správneho súdu jeden z najvýznamnejších parametrov výkonu súdnictva navonok. Verejne vyhlásené odôvodnenie môže dopadať na subjektívne práva účastníkov a je spôsobilé vážnym spôsobom ohroziť aj dôveru verejnosti v justičný systém, keďže ide o úkon verejný a rozhodnutia súdov sa publikujú. Na vec sťažovateľa, naopak, nebolo možné automaticky aplikovať východiská prípadného zásahu do slobody prejavu, keďže o jej realizáciu vyslovene nešlo. Sťažovateľ nevstupoval do verejnej diskusie, nerealizoval autonómne právo na slobodu prejavu. Výroky sudcu pri výkone jeho funkcie je potrebné vnímať prísnejšie, reflektujú povinnosti sudcu týkajúce sa výkonu jeho funkcie a hranice, ktoré stanovujú.

5. Najvyšší správny súd pred posúdením, či sťažovateľ pri výkone svojej funkcie konal v rozpore s povinnosťami sudcu, zhrnul obsahové náležitosti uznesenia podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku, rozhodnutia o väzbe podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku a verejne vyhlasovaného uznesenia (§ 171 ods. 2 v spojení s § 180 Trestného poriadku). Obsah odôvodnenia uznesenia viaže právny predpis na právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom konania s očakávaním jasných a zrozumiteľných odpovedí na ne. Náležité odôvodnenie má popri hľadisku zákonnosti význam

pre naplnenie funkcií trestného práva, medzi ktoré patrí výchovné a preventívne pôsobenie rozhodnutí trestných súdov na verejnosť. Pri posudzovaní, či sporný výrok bol vykonaný v rámci ustanovených zákonom pre odôvodnenie rozhodnutia, vzal najvyšší správny súd do úvahy, že bol prednesený v konaní, kde sa nerozhodovalo o vine a treste obvineného, ale o fakultatívnom zabezpečovacom inštitúte (väzbe), kde stále platí prezumpcia nevinu. V odôvodnení väzobných rozhodnutí by mal odznieť právny názor súdu o dôvodnosti vedenia trestného stíhania proti obvinenému (či sú osvedčené dôvody podozrenia pravdepodobnosti bez zjavných omylov a nesprávností v potrebnej miere umožňujúcej objektívnemu pozorovateľovi urobiť záver, že osoba mohla spáchať trestný čin), ako aj o dôvodnosti existencie väzobného dôvodu, čo nemožno stotožňovať s odsudzujúcim rozsudkom alebo preukázaním viny. V uvedenom rámci najvyšší správny súd nepovažoval sporný výrok za taký, ktorým by došlo k vyhodnocovaniu konkrétnych skutkových a právnych okolností veci, keďže tu súd posudzoval otázku dôvodnosti vzatia obvineného do väzby, a nie otázku samotného skutku – viny obvineného. Sporný výrok nebolo možné podriaďiť pod zákonom predpokladané odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, keďže nebol spojený so žiadnymi skutkovými okolnosťami veci a bol skôr hodnotením skutku než len dôvodnosti podozrenia. Ak sa preto sťažovateľ vyjadroval k samotnému skutku spôsobom jeho hodnotenia s tým, že tento druh skutkov v zásade odsudzuje, to nie je možné považovať za jeho právny názor týkajúci sa dôvodnosti podozrenia proti obvinenému, ktorý je legitímny v súvislosti s rozhodnutiami o väzbe.

6. K obhajobe sťažovateľa, že označeným výrokom realizoval požiadavku na výchovné pôsobenie trestného stíhania na verejnosť, poukázal najvyšší správny súd bez spochybnenia tejto požiadavky na predmet konania v podobe skúmania podmienok väzby, a nie preukázania viny a uloženia trestu. Rozhodovanie o väzbe v sebe ešte nenesie výchovný účel trestného stíhania, a to vzhľadom na zabezpečovací charakter, právnu a spoločenskú chýlostivosť a významný zásah do slobody obvineného. Naopak, práve z týchto dôvodov predpokladá toto rozhodovanie ešte vyššiu mieru zdržanlivosti v súvislosti so závermi, z ktorých súd vychádza, ak majú mať akýkoľvek presah na skutok, resp. hodnotenie novej viny. Podľa najvyššieho správneho súdu vyjadrenia sudcu v konaní o väzbe, ktoré majú za cieľ výchovne vplyvať na verejnosť alebo obvineného v súvislosti so samotným skutkom, ktorý je obvinenému kladený za vinu, nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako realizáciu výchovného pôsobenia trestného stíhania podľa § 249 ods. 1 Trestného poriadku. S konaním o väzbe je potrebné ešte výraznejšie spájať požiadavky na zdržanlivosť sudcu pri jeho vyjadrovaní. Zohľadniac východiská pre posúdenie skutku, by sudca nemal počas prejednávania prípadu vedome robiť žiadne komentáre, ktoré by mohli odôvodnene naznačovať nejaký stupeň prejudikovania sporu alebo ovplyvniť nestrannosť konania, čo v konaniach o väzbe musí byť štandardom. Vzhľadom na zabezpečovaciu povahu konania o väzbe je potrebné od sudcov vyžadovať, aby sa v ňom striktne pridržiavali vyhodnotenia zákonom ustanovených podmienok väzby. O to viac to platí, ak ide o sudcu, ktorý môže rozhodovať v otázkach väzby, ako aj o samotnom skutku (prípád sťažovateľa). V opačnom prípade sa sudca pohybuje na tenkom ľade, keď okrem podmienok väzby vyhodnocuje aj vinu obvineného, čo nemôže byť predmetom konania o väzbe, vystavuje sa riziku, že jeho verejne použité výrazy, ktoré by mohli naznačovať, že si mohol vytvoriť nepriaznivý názor na prípad obvineného, môžu objektívne odôvodňovať obavy z jeho nestrannosti (Buscemi v Taliansko, č. 29569/95, body 67 – 68).

7. Ak preto sťažovateľ v konaní o väzbe posielal odkaz a zdvihnutý prst verejnosti v súvislosti so skutkom kladeným obvinenému za vinu v zmysle, že ju vystríha pred páchaním obdobných skutkov, je to v rozpore s požiadavkou na zdržanlivosť sudcu pri vyjadrovaní o prejednávanej veci. Uvedený výrok mohol vo verejnosti legitímne vzbudiť pochybnosť, či sťažovateľ bude spôsobilý posúdiť nestranné vec, ktorá sa bude týkať obdobného skutku (kriminalizácia justičných orgánov), a či si na tento druh skutkov nevytvoril nepriaznivý názor. Okrem toho mohli vo verejnosti vzniknúť pochybnosti o nestrannom rozhodovaní súdov, čo môže mať vplyv na dôveryhodnosť justície ako celku. Podľa najvyššieho správneho súdu nie je možné sporný výrok vyhodnotiť iba ako smerujúci voči verejnosti, ale aj voči obvinenému v danej veci. Výrok bol prednesený v súvislosti s konkrétnou vecou obvineného a nie je vylúčené, že sťažovateľ ako sudca najvyššieho súdu môže rozhodovať aj o jeho vine, preto mohol tento výrok aj u obvineného vzbudiť pochybnosti, či sťažovateľ pri rozhodovaní o väzbe vedel, prípadne či pri možnom budúcom rozhodovaní o vine bude vedieť dodržať požiadavky na nestrannosť. Výrok sťažovateľa totiž nesie v sebe známky jeho osobného presvedčenia o potrebe vyvodzovania zodpovednosti voči osobám, ktoré by boli obvinené z obdobných skutkov – vystríha pred nepokračovaním v týchto skutkoch, čo je v rozpore s požiadavkou, aby sudca bol pri svojom rozhodovaní motivovaný iba spravodlivým a odôvodneným použitím zákona. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani to, že sťažovateľ sporný výrok realizoval v mediálne sledovanej kauze a bol hneď médiami distribuovaný verejnosti, preto hoci bol realizovaný pri výkone funkcie sudcu, vstúpil vzhľadom na sledovanosť kauzy tiež do verejného priestoru. Takýmto komentovaním sťažovateľ nenaplnil požiadavky na zdržanlivosť sudcu, aby nepodliehal emóciám a nemal tendenciu zabiehať k škandalizácii či vyvolávať senzácie.

8. Na posúdenie disciplinárnej zodpovednosti sťažovateľa podľa najvyššieho správneho súdu nemá vplyv, že v uzneseniach najvyššieho súdu nebol jeho výrok posúdený sám osebe ako dôvod na jeho vylúčenie, ale len v súhrne s inými skutočnosťami. Sťažovateľov výrok sa totiž netýkal iba obvineného v danej veci, ale bol ním vyslaný signál celej verejnosti, že sťažovateľ si mohol vytvoriť nepriaznivý názor na skutky obdobné, čo mohlo vo verejnosti vzbudiť pochybnosti o jeho nestrannosti a nestrannosti justície. Námietskove senáty posudzovali dôvodnosť námietok z hľadiska vzťahu sťažovateľa k veci a účastníkom konania (podľa Trestného poriadku), pričom ich úlohou nebolo zohľadniť sporný výrok komplexne, teda aj vo vzťahu k verejnosti a vplyvu výroku na dôveru v nezávislé a nestranné rozhodovanie súdov, a už vôbec nebolo ich úlohou posudzovať otázku disciplinárnej zodpovednosti podľa zákona o sudcoch.

9. Sťažovateľom uvádzanú výnimku zo zdržanlivosti najvyšší správny súd nespochybnil, tá sa však týka skôr prejavov sudcu realizovaných pri výkone slobody prejavu ako súčasť verejnej diskusie, nie úkonov pri výkone sudcovskej funkcie. Dôvody vyžadujúce porušenie tohto princípu v rámci výkonu funkcie sudcu musia byť celkom zjavné z celospoločenského či právneho hľadiska. Nepostačuje len subjektívny pocit alebo presvedčenie sudcu, že takáto situácia nastala, ale keďže sudca porušením tohto princípu vstupuje do právnej sféry tretích osôb, je potrebné, aby okolnosti vedúce k uplatneniu tohto jeho práva existovali v takej intenzite, že toto konanie bude požívať právnu ochranu. Najvyšší správny súd nezistil také zásadné okolnosti, ktoré by odôvodňovali prekročenie princípu zdržanlivosti sudcu. Sťažovateľ mal k dispozícii iné, rovnako efektívne prostriedky, ktoré by do tohto princípu zasiahli výrazne menej, resp. by sa nedotkli priamo výkonu jeho funkcie (ak zastával názor, že v čase vyhlasovania sporného uznesenia boli ohrozované základy demokracie a právneho štátu, mohol vyjadriť svoje názory v rámci verejného priestoru

vyjadrením pre médiá, listom kompetentným orgánom, statusom na sociálnych sieťach, odborným článkom). Ak by takýto prejav bol následne predmetom disciplinárneho návrhu, disciplinárny senát by musel zohľadniť požiadavku na zdržanlivosť vyjadrovania sudcu v kontexte slobody prejavu, a teda aj či sporné vyjadrenie bolo realizované v čase ohrozenia demokracie a právneho štátu.

10. Najvyšší správny súd ustálil, že sťažovateľ porušil povinnosť zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov podľa § 30 ods. 1 zákona o sudcoch, ako aj súvisiaceho § 30 ods. 2 písm. e) a g) zákona o sudcoch a zásad sudcovskej etiky, keďže 1. sporný výrok predniesol pri vyhlasovaní rozhodnutia o väzbe, teda pri výkone funkcie sudcu, 2. tento sa primárne týkal samotného skutku, a nie konania o väzbe, 3. išlo o verejne sledovanú kauzu, 4. výrok bol realizovaný aj voči verejnosti a 5. sťažovateľ ním konal v rozpore s požiadavkou na zdržanlivosť a nestrannosť sudcu. Z hľadiska zavinenia najvyšší správny súd vyhodnotil konanie sťažovateľa ako vedomú nedbanlivosť, keď nebolo dokázané, že by konal úmyselne. Z hľadiska závažnosti je skutok previnením podľa § 116 ods. 1 zákona o sudcoch. Neboli identifikované iné okolnosti skutku, ktorých škodlivosť by vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakované alebo iné pritŕažujúce okolnosti bola zvýšená a odôvodňovali by tak záver o závažnom disciplinárnom previnení. Na rozdiel od navrhovateľa najvyšší správny súd porušenie povinnosti sťažovateľa v časti zásad sudcovskej etiky kvalifikoval len ako porušenie čl. III bodov 3 a 4, keďže ostatné body (1, 6 a 8) sa buď netýkali skutku z dôvodu, že nejde o povinnosť pri výkone funkcie sudcu alebo že upravujú konkrétne povinnosti pri inom úkone sudcu ako pri vyhlasovaní rozhodnutia. Najvyšší správny súd doplnil, že sťažovateľovi nebolo kladené za vinu, že sporný výrok nebol súčasťou písomného vyhotovenia uznesenia, preto to ani nemohol zohľadňovať. Za irelevantné považoval nevyhodnotenie dôvodnosti podania disciplinárneho návrhu za tento skutok predchádzajúcimi ministrami, keďže ich názor nemôže mať vplyv na nezávislé rozhodovanie súdu.

11. Disciplinárny senát neuložil žiadne disciplinárne opatrenie, pretože sťažovateľa uznal za vinného zo skutku, v súvislosti s ktorým disciplinárne obvinený nesúhlasil so zastavením disciplinárneho konania pre premlčanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ (po citovaní časti bodu 88 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) uvádza, že najvyšší správny súd prekrútil význam jeho *obiter dictum*, ktorého podstata podľa neho spočívala v tom, že žiadne skutky do budúca nezostanú nevyšetrené a nadväzne na toto vyšetrenie môže byť prípadne vyvodená trestná zodpovednosť. Žiadne vystríhanie verejnosti pred páchaním obdobných skutkov nemožno zo sporného výroku vyvodiť. *Obiter dictum* sa neviazalo na fakt vzatia obvineného do väzby, ale na samotné „otvorenie vyšetrovania“, ktoré neznamená prejudikovanie viny osoby. S odkazom na § 2 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľ výrokom o „otvorení vyšetrovania“ a prípadným vyvodením zodpovednosti vo všeobecnosti nemohol zasiahnuť do dôvery verejnosti vo výkon súdnictva. Najvyšší správny súd tak uviedol svoje skutkové a právne závery v zrejmom nepochopení (omyle) a prekrútení výrokov sťažovateľa, ktoré neprejudikovali vinu ani ďalší postup vo veci obvineného.

13. Formuláciu v bode 86 napadnutého rozhodnutia (k výchovnému pôsobeniu trestného stíhania, pozn.) použil najvyšší správny súd len ako slovnú barličku na odôvodnenie záveru o vine sťažovateľa. Sťažovateľovi nie je zrejmé, odkiaľ najvyšší správny súd vzal takýto výklad § 249 ods. 1 a § 298 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré sú jasné. Kladie si otázku, čo by malo byť „*tým ďalším*“, keď by bolo možné jeho výrok vyhodnotiť ako realizáciu výchovného pôsobenia trestného stíhania. Z okolností veci je zrejmé, že nič ďalšie neprichádza do úvahy. Senát najvyššieho správneho súdu svojvoľne zúžil pojem trestné stíhanie a obmedzil výchovné pôsobenie iba na konanie o vine a treste, čo je v príkrom rozpore s Trestným poriadkom, viedlo to k mylnému právnomu záveru o neprípustnosti i na záver verejného zasadnutia. Tiež odmietol uplatnenie práva sťažovateľa na slobodu prejavu vo forme ústneho *obiter dictum*.

14. K porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy sťažovateľ s odkazom na to, že jeho výrok na záver verejného zasadnutia bol *obiter dictum* (aj podľa publikácie BOBEK, M., KÜHN, Z. a kol. *Judikatura a právní argumentace*. 2. vydanie. Praha : Auditórium, 2013, s. 53.), uvádza, že výchovné pôsobenie trestného stíhania sa môže včleniť aj do takého vyhlásenia, aké predniesol. Sťažovateľ bol stíhaný bez neexistencie takej skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, ktoré by malo oporu v zákone.

15. Právne závery v bode 81 (že sťažovateľ pri vyhlasovaní uznesenia vykonával funkciu sudcu a vo všeobecnosti nevstupoval do verejnej diskusie, teda nerealizoval len svoje autonómne subjektívne právo na slobodu prejavu) sú nezlučiteľné s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aj s výsledkami právnej vedy. Výkon funkcie sudcu je totiž nerozlučne spojený s uplatnením práva na slobodu prejavu a sudca pri výkone funkcie nie je tejto slobody zbavený (SPIELMANN, D. (2023). La liberté d'expression du juge : règle ou exception ? *Revue trimestrielle des droits de l'Homme*, 134(2), 307-341. <https://doi.org/10.3917/rtdh.134.0307>).

16. Sťažovateľ nikdy nebol pre sporný výrok vylúčený z prejedávania a rozhodovania v trestnej veci, preto právo na slobodu prejavu využil zákonným spôsobom bez ohrozenia svojej nestrannosti. Najvyšší správny súd mohol rozhodnutia, ktoré to potvrdzujú, ignorovať len preto, lebo úplne prekrútil obsah a výrazové prostriedky vo vyjadrení sťažovateľa a vysvetľoval ho v neexistujúcom právnom a skutkovom kontexte. Najvyšší správny súd formuláciou v bode 90 napadnutého uznesenia (k rozhodnutiam o jeho nevylúčení) v podstate uvádza, že sudca by mal mať úplne neutrálny názor na akýkoľvek skutok, čo by v prípade dovedenia do krajnosti (ak by sa jeho *obiter dictum* týkalo podozrenia z úkladnej vraždy) znamenalo, že by nesmel vyjadriť názor na potrebu riadneho vyšetrenia a prípadného vyvedenia trestnej zodpovednosti pre skutok. Sudca by potom plnil len úlohu štatistu, ktorý nesmie vyjadriť ani morálny postoj ku skutku, ktorý je sám morálne odsúdeniahodný, s čím sťažovateľ nesúhlasí. To, kde je hranica prípadnej nestrannosti sudcu, nie je možné hodnotiť poukázaním na „*odkaz verejnosti*“, ale len vzhľadom na postoj sudcu k prezumpcii nevinu obvineného pre takýto skutok. Sťažovateľ nezadal príčinu na dojem, že by mal vopred pripravený názor na vinu obvineného. Je v poriadku, aby sudcovia nezostávali len pasívnymi posudzovateľmi podozrení, ale aby naplňali aj výchovný účel trestného stíhania vyjadrením svojho postoja ku skutkom zakladajúcim podozrenie z trestného činu, ak tým nevyjadria svoj negatívny postoj k otázke prejedávania viny obvineného.

17. Výroky typu *obiter dictum* v smere vyjadrenia morálneho postoja sudcu k prejedávanému skutku nie sú časté, ale v praxi sa vyskytujú. Napríklad sudca ██████ nebol za uplatnenie práva

na slobodu prejavu disciplinárne stíhaný, keď na záver rozhodovania o väzbe uviedol, že „*Odkryli prípad takej monstrózneho korupcie v našom štáte, že to nemá obdoby. Toto je megastroj obrovského korupcie. Neskutočné. Niečo neveriteľné ako to fungovalo, a to už od roku 2006*“. Samozrejme, vyjadrenie typu *obiter dictum* musí mať isté hranice. S poukazom na rozhodnutie nemeckého disciplinárneho orgánu sťažovateľ uvádza, že jeho vyjadrenie nebolo osobné, politické a týkalo sa prejednávanej väzobnej veci, ktorá bola vecou verejného záujmu, kde sa musí zvýrazniť výchovné pôsobenie trestného stíhania. Táto povinnosť je sudcom uložená zákonom a umožnená ich právom na slobodu prejavu aj v judikačnej činnosti. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v tom období bolo silnou spoločenskou témou kriminalizovanie vyšetrovateľov NAKA a snaha o kriminalizovanie sudcov zo strany verejne činných osôb. Išlo nepochybne o spochybňovanie integrity výkonu trestnej spravodlivosti, základných parametrov právneho štátu a o nabúranie dôvery verejnosti k orgánom vynucujúcim právo. Zdržanlivosť sudcu pri odôvodňovaní rozhodnutia a vyjadrovaní sa k spoločenským témam môže ustúpiť v situáciách, keď sú ohrozené základy demokracie a právneho štátu. Morálny dôsledok vyjadrenia sťažovateľa je, že v skutočnosti smeruje k ubezpečeniu verejnosti, že spravodlivosť bude riadne fungovať. Predmetný výrok bol výlučne plnením výchovnej funkcie trestného stíhania, neporušoval prezumpciu nevinoty, nevedol k žiadnym dôsledkom pri skúmaní neustrannosti sťažovateľa, preto za neho nemohol byť disciplinárne stíhaný a odsúdený. Svedčí o tom aj okolnosť, že disciplinárny návrh nepodali ministerka spravodlivosti a hlavne predseda najvyššieho súdu v čase, keď ho podať mohli. Išlo iba o využitie práva na slobodu prejavu, o konanie *lege artis*, a tak predmetné výroky nemožno podriaďovať pod § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch, chýbal tak zákonný dôvod na stíhanie a sťažovateľ mal byť oslobodený alebo konanie malo byť zastavené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Ústavná sťažnosť bola pridelená ako spravodajcovi sudcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2026 (ďalej len „rozvrh práce“) členom štvrtého senátu, ktorý pracuje v zložení Libor Duľa (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditš a Rastislav Kaššák. Sudca Libor Duľa oznámil 21. augusta 2025 predsedovi ústavného súdu možné okolnosti svojho vylúčenia. Uznesením č. k. I. ÚS 532/2025-6 z 3. septembra 2025 sudca Libor Duľa nebol vylúčený z konania a rozhodnutia v tejto veci. Sťažovateľ vzniesol 5. februára 2026 námietku zaujatosti proti sudcovi Rastislavovi Kaššákovi. Uznesením č. k. I. ÚS 117/2026-14 z 26. februára 2026 bol sudca Rastislav Kaššák vylúčený z konania a rozhodovania vo veci tejto ústavnej sťažnosti. Podľa čl. III bodu 2 písm. b) a c) rozvrhu práce vylúčeného vekom mladšieho člena štvrtého senátu zastupuje vekom mladší člen tretieho senátu, ktorým je Martin Vernarský, a preto o ústavnej sťažnosti rozhodoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy napadnutým rozhodnutím z dôvodu jeho arbitrárneho odôvodnenia, závažných skutkových a právnych omylov a prekrútenia skutkového stavu.

20. Doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (vo veciach patriacich do ich právomoci) vychádza z jeho ústavného postavenia. Ústavný súd ako

nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je vo vzťahu k všeobecným súdom prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred nimi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Všeobecným súdom totiž prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov a ochrana princípov spravodlivého procesu na zákonnej úrovni.

21. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či ich závery sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd. O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (ZNaU 100/2005). Na rozdiel od skutkového alebo právneho omylu (neúmyselnej aplikačnej chyby/nesprávnosti) prejavom svojvôle je zámerné (zodpovedajúce priamemu alebo nepriamemu úmyslu) presadzovanie vlastnej predstavy (vôle) na riešenie posudzovanej veci skutkovo oproti preukázateľne zisteným skutočnostiam, resp. v rovine právneho posúdenia oproti právnemu predpisu, ktorý je potrebné použiť na rozhodovanie, a to zjavne nad rámec štandardne využiteľných interpretačných metód (ZNaU 23/2024).

22. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokúvaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (napr. III. ÚS 541/2014).

23. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na spravodlivé súdne konanie, ktorého obsah interpretuje ústavný súd v súlade s judikatúrou ESLP vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). K zásahu do neho môže dôjsť aj porušením čiastkového práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z judikatúry ESLP je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81). Rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a posudzuje sa len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje

sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91, § 30; rozsudok Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18064/91, § 28, rozsudok Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, č. 21522/93, § 43).

24. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z perspektívy námietok koncentrovaných v ústavnej sťažnosti dospel ústavný súd už pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že rozhodnutie najvyššieho správneho súdu o uznaní sťažovateľa za vinného zo špecifikovaného disciplinárneho previnenia bez uloženia disciplinárneho opatrenia nevyústilo v okolnostiach posudzovanej veci do porušenia práva sťažovateľa na súdnu ochranu. V napadnutom rozhodnutí ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy. Najvyšší správny súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z jeho rozhodnutia je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci.

25. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v názore, že najvyšší správny súd prekrútil význam jeho *obiter dictum*. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že z predložených dôkazov ani napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sťažovateľ pri svojej disciplinárnej procesnej obrane tvrdil, že sporný výrok nebol súčasťou podstatných dôvodov rozhodnutia (*ratio decidendi*), ale že ho sťažovateľ považoval za *obiter dictum*. Pri aplikácii princípov subsidiarity ústavnej sťažnosti v materiálnom slova zmysle je potrebné túto námietku považovať za neprípustnú.

26. Napriek tomu ústavný súd považuje za potrebné dodať, že v slovenskej právnej kultúre nemá podstatný význam rozlišovanie medzi *ratio decidendi* a *obiter dictum* na rozdiel od právneho prostredia *common law*, kde *ratio decidendi* tvorí tzv. normatívnu vetu obsahujúcu záväzné právne pravidlo precedentnej povahy, kým časť *obiter dictum* obsahuje právne nezáväzný názor argumentačnej povahy (porovnaj napr. GILLIS, M. Systém precedentního práva v tradici common law, In: KÜHN, Z., BOBEK, M., POLČÁK, R. *Judikatura a právní argumentace*. Praha : Auditorium, 2006, s. 72 a nasl.). V podmienkach nášho právneho poriadku platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať (v súlade s už spomínanými požiadavkami práva na spravodlivé súdne konanie) podstatnú právnu argumentáciu, ktorá viedla ku konkrétnemu rozhodnutiu. V praxi ústavného súdu (ale aj všeobecných súdov) sa používa označenie *obiter dictum* v písomnom odôvodnení ako istá forma oddelenia tej časti odôvodnenia, ktorá obsahuje tzv. nosné dôvody vedúce k samotnému rozhodnutiu, od časti, ktorá ja argumentačne „navyššie“. Na tomto mieste je dôležité poznamenať, že pri ústnom odôvodňovaní vyhlasovaného rozhodnutia najmä vzhľadom na bezprostrednosť ústneho prednesu nemusí byť hranica medzi *ratio decidendi* a *obiter dictum* taká zreteľná, ako to býva v písomnom odôvodnení rozhodnutia. Pri ústne vyhlasovaných rozhodnutiach je preto obťažné rozlišovať medzi týmito časťami.

27. Čo sa týka namietania samotného prekrútenia významu sporného výroku, ústavný súd, oboznámiac sa s textom odseku 88 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nezistil v použití spojenia, že sťažovateľ „*vystriha (verejnosť) pred páchaním obdobných skutkov*“, takú myšlienkovú skratku, ktorá by bola prejavom arbitrárnosti ako záveru bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu v dôkazoch. Možno sa stotožniť so sťažovateľom v tom, že úplne presná (doslovná) podstata sporného výroku spočíva vo vystrihaní, že žiadne skutky nebudú nevyšetrené a nezostane nevyvodená trestná zodpovednosť. Skratku použitú v napadnutom rozhodnutí však ústavný súd nepovažuje za takú vzdialenú významu sporného výroku, že by

mu ňou najvyšší správny súd svojvoľne priradil iný význam, aký z neho navonok vyplýva pri jeho racionálnej analýze. Sťažovateľ neuviedol také dôvody, pre ktoré by „*vystríhanie, že žiadne skutky nebudú nevyšetrené a nezostane nevyvodená trestná zodpovednosť*“, nebolo možné v skratke považovať za vystríhanie pred páchaním obdobných skutkov.

28. Subjektívne prisudzovanie významu sporného výroku ústavný súd, samozrejme, prenecháva sťažovateľovi ako jeho autorovi, čo už čiastočne naznačil v náleze sp. zn. I. ÚS 74/2023 zo 7. marca 2024 (bod 57). Verejným prednesením výroku však sťažovateľ prestal byť jeho jediným interpretom a nevyhnutne sa vystavil tomu, že ho budú ďalej interpretovať aj iné osoby. Orgány aplikácie práva, v tomto prípade súdy rozhodujúce o návrhoch, o opravných prostriedkoch alebo o iných prostriedkoch na ochranu práv jednotlivcov sú v rámci svojich právomocí oprávnené význam výroku posúdiť autonómne s ohľadom na konkrétny predmet rozhodovania a relevantné právne normy (teória zdania pri nestrannosti sudcu, zdržanlivosť pri vyjadrovaní sudcu). Význam, ktorý spornému výroku pripísal najvyšší správny súd v napadnutom rozhodnutí, nepovažuje ústavný súd za prejav zjavného omylu či svojvoľe.

29. Ústavný súd nezistil prvky svojvoľe ani v časti odôvodnenia, podľa ktorej vyjadrenia sťažovateľa cielené podľa jeho názoru na výchovné vplývajúce na verejnosť alebo obvineného nebolo možné vyhodnotiť ako realizáciu výchovného pôsobenia trestného stíhania podľa § 249 ods. 1 Trestného poriadku. Ústavný súd takýto výklad najvyššieho správneho súdu nepovažuje za rozporný s účelom tejto právnej normy, ktorá spája výchovné pôsobenie trestného stíhania so zabezpečením (prístupnosťou) verejného konania úkonu (tam hlavného pojednávania), na ktorom by verejnosť reálne mohla sledovať prejednanie vecí. Obdobný výklad dotknutého ustanovenia zdieľa aj odborná literatúra (komentár k § 249 [Verejnosť hlavného pojednávania]. In: ČENTÉŠ, J. a kol. *Trestný poriadok II*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 370; podobne pri súčasnom zdôraznení kvality prípravy konania, aby účastníkov konania, ako aj verejnosť zúčastnenú na konaní presvedčilo o objektívnosti trestného konania a spravodlivom potrestaní páchatel'a aj komentár k § 2 ods. 17 a k § 249 In: ZÁHORA, J. a kol. *Trestný poriadok. Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2023, dostupné na www.aspi.sk).

30. Sťažovateľ sa naproti tomu domáha uplatnenia širšieho výkladu v zmysle, že aj vyjadrenia sudcu prednesené v rámci obdobného úkonu (rozhodovania o väzbe, verejného zasadnutia), cielené k výchovnému vplývaniu predstavujú realizáciu požiadavky výchovného pôsobenia na verejnosť. V konkrétnych okolnostiach je možné polemizovať o prípustnosti a hraniciach vyjadrenia morálneho, etického či občianskeho postoja sudcu pri procesnom úkone, a to popri prezentovaní skutkových zistení a právnych záverov (ktoré sú regulárnymi a predvídanými formami prejavu sudcu pri výkone, resp. v rámci výkonu jeho funkcie). Ústavný súd aj vzhľadom na spôsob odôvodnenia tejto námietky nepovažuje za potrebné zaujímať stanovisko k správnosti výkladu predmetných ustanovení Trestného poriadku, čím by suploval právomoc, ktorú zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zveruje primárne najvyššiemu súdu a najvyššiemu správnomu súdu (ich plénu a príslušnému kolégiu), sekundárne aj súdom nižších stupňov. Okrem toho najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne formuloval požiadavku na osobitnú zdržanlivosť vyjadrovania sudcu v konaní o väzbe s ohľadom na povahu tohto konania a na potrebu striktného pridržiavania sa hodnotenia zákonom stanovených podmienok väzby (z čoho sťažovateľ podľa najvyššieho správneho súdu predmetným výrokom vybočil). Tieto úvahy najvyššieho správneho súdu podľa názoru ústavného

súdu dopĺňajú kontext sťažovateľom namietanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a vylučujú dôvodnosť záveru o svojvôli.

31. Ústavný súd nezistil, že by napadnutým rozhodnutím bolo odmietnuté uplatnenie práva sťažovateľa na slobodu prejavu. Okolnosti uplatnenia práva sudcu na slobodu prejavu boli, naopak, detailne analyzované so záverom, že v okolnostiach veci bol rozsah slobody prejavu limitovaný povinnosťami vyplývajúcimi z výkonu funkcie sudcu oproti prípadu, keď by sudcovskú funkciu nevykonával a vstupoval by do verejnej diskusie iba všeobecne. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že aj pri vstupe do verejnej diskusie sú hranice slobody prejavu sudcu limitované (napr. nález sp. zn. IV. ÚS 221/2023, ZNaU 20/2024). Najvyšší správny súd nevychádzal z predpokladu, že by sťažovateľ nemohol realizovať slobodu prejavu v rámci výkonu svojej funkcie alebo že by jej bol zbavený. Sťažovateľ v tejto súvislosti neuvádza konkrétne, s ktorými rozsudkami ESLP sú závery napadnutého rozhodnutia nezlučiteľné. Ak sťažovateľ poukazuje na označenú analytickú štúdiu, podľa ktorej jedinou závažnou podmienkou uplatnenia práva na slobodu prejavu sudcu je, aby sa slobodným vyjadrovaním nespochybnila jeho nestrannosť a nezávislosť, potom ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Podľa neho sporný výrok mohol vo verejnosti vzbudiť pochybnosť o tom, či sťažovateľ bude spôsobilý nestranne posúdiť vec, ktorá sa bude týkať obdobného skutku, a mohli vzniknúť pochybnosti aj o nestrannom rozhodovaní súdov, a to cez obavy z vysloveného názoru sťažovateľa, čo môže mať vplyv na dôveryhodnosť justície ako celku. Sporný výrok mohol navyše priamo u obvineného vzbudiť pochybnosti, či sťažovateľ dodržal požiadavky na nestrannosť pri rozhodovaní o väzbe, prípadne či ich bude vedieť dodržať pri budúcom rozhodovaní o vine (body 88, 90). Podľa najvyššieho správneho súdu tak sťažovateľ porušil povinnosť zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé a nestranné rozhodovanie súdov (body 92). Tieto časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia by tak aj podľa odkazovanej časti štúdie spochybňovali naplnenie podmienky uplatnenia slobody prejavu sudcu.

32. Ústavný súd bez potreby opakovania všeobecných východísk napadnutého rozhodnutia (body 56 až 76) týkajúcich sa slobody prejavu sudcov a ich aplikácie na okolnosti sťažovateľa na nich odkazuje s dodatkom, že sú ústavne prijateľným prejavom poskytnutia súdnej ochrany slobode prejavu sťažovateľa. Najvyšší správny súd jasne uviedol, že v prípade sťažovateľa nezistil také zásadné okolnosti, ktoré by odôvodňovali prekročenie princípu zdržanlivosti sudcu pri výkone sudcovskej funkcie. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal porušenie slobody prejavu podľa čl. 26 ústavy, ústavný súd preto nemohol na okolnosti prípadu uplatniť rozsiahlejší test ústavnosti. Ústavný súd považuje z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu za podstatné, že najvyšší správny súd ústavne prijateľným spôsobom zohľadnil aj obsah a rozsah slobody prejavu sudcu, nenechal ich nepovšimnuté ani ich nepoprel. Jeho úvahy boli detailne odôvodnené a ústavný súd ich nepovažuje za zjavne neodôvodnené či arbitrárne.

33. Sťažovateľ opakovane uvádza skutočnosti, ktoré už posúdil najvyšší správny súd (že nebol pre sporný výrok sám osebe vylúčený z prejedávania a rozhodovania v trestnej veci, sporné výroky boli plnením výchovnej funkcie trestného stíhania, nebol pre nich skôr podaný disciplinárny návrh, neporušovali prezumpciu nevinu, nie sú disciplinárnym previnením) a uvádza ďalšie verzie skutkových okolností (dovedením záverov do krajnosti), ktoré neboli predmetom rozhodovania. Z listín predložených sťažovateľom nevyplýva, že by námietku o nestíhaní sudcu [REDACTED] uplatnil

pred najvyšším správny súdom, preto je neprípustná. Na posúdení tejto veci by však ani táto okolnosť nemohla nič zmeniť. Viaceré námietky smerujú k prehodnocovaniu skutkového stavu a právneho posúdenia, čím sťažovateľ stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie, ktorá by mala opakovane posudzovať skutkové okolnosti a hodnotiť vykonané dôkazy. Ako už bolo uvedené, takúto pozíciu ústavný súd nemá dôvod zaujať.

34. Vzhľadom na už prezentované čiastkové závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia v disciplinárnom konaní proti sudcovi a ústavný súd v žiadnom smere nezistil v jeho odôvodnení arbitrárnosť. Disciplinárny senát sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné námietky. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu spochybňovať závery napadnutého rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené a nie je postihnuté ani závažnými nedostatkami či omylmi. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho správneho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzatvára, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

36. Sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy. Pre aplikáciu základného práva uvedeného v prvej vete čl. 17 ods. 2 ústavy je dôležitý tam uvedený pojem „stíhanie“. Systematika a zaradenie tohoto práva ku garanciam ochrany osobnej slobody naznačujú, že v tomto prípade ide o stíhanie v podústavnom trestnoprávnom zmysle. Nie je možné pracovať tu so širším ústavnoprávnym konceptom konania o trestnom obvinení podľa čl. 6 dohovoru (tento článok je v prípade sťažovateľa aplikovateľný len v jeho občianskoprávnom, a nie v trestnom rozmere, pozn.). Toto základné právo teda nemožno aplikovať v konaniach, ktoré síce chápeme ako trestné v ústavnoprávnom zmysle, ale nehrozí v nich pozbavenie osobnej slobody (typicky obvinenia z priestupku – I. ÚS 25/94). V prípade sťažovateľa je v tomto ohľade navyše významné, že mu nemohla byť uložená sankcia – disciplinárne opatrenie, pretože sa pokračovalo v konaní len preto, lebo trval na prejednaní veci podľa § 33 disciplinárneho súdneho poriadku. Reálne by pozbavenie osobnej slobody hrozilo iba v prípade trestného stíhania v zmysle Trestného poriadku (KOPA, M. Čl. 8 [Právo na osobní svobodu]. In: HUSSEINI, F., BARTOŇ, M., KOKEŠ, M., KOPA, M. a kol. *Listina základních práv a svobod*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, marg. č. 36.). Uvedené základné právo preto nie je aplikovateľné, v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a musí byť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

37. Rovnaké dôvody odôvodňujú neaplikovateľnosť čl. 49 ústavy, ktorého záruky sa vzťahujú na trestné konanie v jeho „klasickom“ význame. Neznamená to však, že by sa požiadavky uvedené

v čl. 49 a 50 ústavy nemohli a nemali primerane uplatňovať tiež pri vyvodzovaní zodpovednosti za disciplinárne delikty patriacej do širšej kategórie správnej zodpovednosti. Sťažovateľ bližšie nezrejmil svoje tvrdenie, že bol stíhaný za neexistencie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, ktoré by malo oporu v zákone. Akoby tým naznačoval, že malo dôjsť k porušeniu princípu *nullum crimen, nulla poena sine lege*, avšak nevysporiadal sa žiadnym spôsobom s konkrétnymi ustanoveniami, o ktoré sa opieralo napadnuté rozhodnutie [§ 116 ods. 1 písm. a), § 30 ods. 1, 2 písm. e) a g) zákona o sudcoch a čl. III ods. 3 a 4 Zásad sudcovskej etiky prijatých Súdnu radou Slovenskej republiky v roku 2015]. Opakoval iba argumentáciu, že predmetný výrok bol použitím slobody prejavu vo forme *obiter dictum* a v súlade s plnením výchovnej funkcie trestného konania išlo o konanie *lege artis*, a tak tieto výroky nemožno podriaďiť pod skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch.

38. Ak sťažovateľ v závere sťažnosti namieta, že pre absenciu dôvodu na stíhanie mal byť oslobodený alebo disciplinárne konanie malo byť zastavené, potom je potrebné konštatovať, že zastavenie disciplinárneho stíhania mohol privodiť aj predchádzajúcim vyjadrením súhlasu s jeho zastavením a netrvaním na jeho pokračovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu